

En mardröm

Tänk om kommunen hade monopol på brödproduktionen.

En socialarbetare på distriktet bedömer hur många limpor bröd din familj behöver under en vecka.

Brödet finansieras genom kommunalskatten. Kommunens bageri producerar och leverar brödet till distriktets brödtjänst inom socialkontoret. De som jobbar där kallas för brödsamariter. De som inte tycker om kvaliteten på det enda sortens bröd som tjänsten tillhandahåller betraktas som otacksamma. Familjer som vill baka sitt eget bröd beskylls för brist på solidaritet mot de svaga i samhället.

Vad skulle du göra, om föreståndaren för brödtjänsten gav din familj 3 limpor mindre med förklaringen att många brödsamariter var sjukskrivna?

Vilka möjligheter att protestera skulle du ha, om kommunen bestämde sig för en 30 % besparing i socialbudgeten och bedömde att din familj nu behövde 30 % mindre bröd? Hur skulle brödkonsumenternas föreningar reagera?

Tror du att de skulle se lösningen i bättre utbildning för brödsamariterna? Skulle de nöja sig med att gå på kurser och seminarier om "brukarinflytande"?

Vore den kommunala brödförsörjningen ett fall för näringsfrihetsombudsmannen?

Gudskelov är detta ett absurt exempel. Central planstyning för sådana viktiga saker som bröd finns inte i Sverige.

Bara när det gäller den livsviktiga hemtjänsten, så tycker man att det är helt naturligt att brukarna utsätts för kommunens maktmonopol. De svenska brödkonsumenterna skulle aldrig acceptera ett sådant förtryck. Men hemtjänstbrukarna har gjort det sedan 40-talet.

Adolf *

